

Betænkning

over

Forslag til Lov om Udbivelse af Retten til Kirkers og Kirkegaardes Benyttelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg d. 5te December 1861).

Den 17de Lovend af 4de April 1855 blev det til-
 ladet ethvert Medlem af en Sognemenighed i
 kirkelig Henseende at slutte sig til en anden
 Præstend Sognets; men der blev ikke ud-
 trykkelig bestemt, i hvilken Kirke i saa
 Fald de kirkelige Handlinger skulde
 udføres. Under Lovens Behandling paa
 Rigsdagen havde Kirkeministeren vel erklæ-
 ret, at han ad administrativt Veje vilde af-
 gjøre Sagen paa den Maade, at den, der
 løste Sognebaandet med Hensyn til sin Sog-
 nepræst, ligesuldt kunde benytte sin Sogne-
 kirke ved den valgte Præst; men en saa-
 dan Afgjorelse fandt dog ikke Sted, og Lovens
 selv synes at gaae ud paa, at Sognebaands-
 løserne i Reglen benytte den valgte Præsts
 Sognekirke, idet dens § 6 fastsætter, at der
 skal erlægges Høitidsoffer og Accidentser til
 vedkommende Kirkebestjente i hans Sogn. Tran-
 gen til en almindelig og bestemt Afgjorelse
 maatte imidlertid snart vise sig.

Søgte Sognebaandsløserne nemlig til den
 valgte Præsts Sognekirke, havde de der
 hverken Ret til Plads i Kirken eller paa Kirkegaard-
 den eller til Viin, Brød, Lys o.s. fr. ved de kirke-
 lige Handlinger. Alt dette tilkommer jo kun
 dem, der boe i det Sogn, ved hvis Tiender
 og Arbeids Kirken og Kirkegaarden holdes ved-
 lige. Men søgte de at faae den valgte Præst til at
 udføre de kirkelige Handlinger i deres egen
 Sognekirke eller paa dens Kirkegaard,
 til hvis Brug de ellers havde et lovligt Krav,
 Udvalgenes Betænkninger.

kunde de afvises af Sognepræsten som den,
 uden hvis Samtykke ingen kirkelig Handling
 der maa fuldbyrdes. Saaleves vil man da ikke
 kunne gjøre Brug af Lovens om Sognebaandets
 Løsning, uden at udsætte sig for at blive kirke-
 lig huusvilt. Finde de Vedkommende sig deri
 og søge de kirkelige Handlinger udførte i deres
 Hjem, stode de paa nye Vanskeligheder; thi flere
 af disse Handlinger er det forbudt, uden i
 Sygdomstilfælde eller efter en særlig og be-
 kostelig Bevilling, at lade foregaae udenfor
 Kirken. Der kan altsaa ifølge den bestaaende
 Kirkeret indtræffe det Tilfælde, at de, der have
 løst Sognebaandet, end ikke kunne faae Deel
 i Kirken's Sakramenter. Er det end neppe
 sandsynligt, at det nogensinde i Virkeligheden
 skulde komme dertil, stemmer en saadan vel-
 tilstand for Sognebaandsløserne dog saalidt med
 vor øvrige kirkelige Udvikling og med den Aand,
 der gaaer gjennem selve Lovens af 4de April
 1855, at denne Mangel i vor kirkelige
 Lovgivning nødvendig maa udfyldes.
 Det er jo ogsaa bitterligt, at den nuværende Udsig-
 tighed allerede har ført til forargelige Optrin og
 fremkalbt eller dog næret en Misstemning mellem
 geistlige og læge Medlemmer af den samme
 Folkkirke, som langtfra kan være ønskelig.

Vil man nu afhjælpe denne Mangel, kan
 det paa ingen Maade være til Kirkesamfundets
 Tærv at give en mere udbudet Ret til Udførel-
 sen af de kirkelige Handlinger i Huset; man
 maa vælge imellem at give enten fremnævnte